

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **P. M.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, doručovací adresa B.-M., B. 1148, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, čj. OAM-847/ZA-ZA11-VL16-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě uvádí, že tato je podána zejména z důvodu splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, kdy hlavním důvodem jsou jeho obavy z návratu na Ukrajinu, neboť by byl v rámci mobilizace odveden na vojenskou službu. Tuto již absolvoval u pohraniční stráže, je vojákem v záloze, obává se nasazení do bojů, podporovaných kvůli válečnému konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem separatisty. Obává se o svůj život a zdraví, s konfliktem nesouhlasí. Vzhledem ke své ruské národnosti by mohl být v armádě cílem protiruských nálad, které v současné době na Ukrajině panují. V žalobě pak žalobce poukazuje na porušení § 3 a § 50 správního řádu, neboť je přesvědčen, že v jeho věci nebyl zjištěn potřebný stav věci a nebyl opatřen dostatek podkladů, splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu a rovněž poukazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když je přesvědčen, že je ohrožen mučením, nelidským či ponižujícím zacházením. V České

republiky pobývá přerušovaně od r. 1997, od r. 2003 již soustavně. Jeho poslední pobyt na Ukrajině byl v Kolonychu v Ivano-Frankovské oblasti. Je si vědom, že tato oblast není vojenským konfliktem plně dotčena, nicméně je vojákem v záloze a tím i součástí armády a hrozí mu riziko nuceného nástupu do armády, obdržel již takovou výzvu, i když ji dosud nevyzvedl. Pro své vojenské zkušenosti by byl jistě v probíhajícím konfliktu nasazen a k odůvodnění žalovaného podotýká, že právě kontext jím uvedených dalších skutečností může založit důvod k pronásledování. Připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008, kdy soud judikoval situaci, kdy branci mohou být specifickou sociální skupinou – zde případ Alžírka – a to ve smyslu § 12 písm. b) zákon o azylu. Je si vědom toho, že ukrajinská armáda mu ve smyslu závěru, učiněného NSS v cit. věci, rovněž nemůže poskytnout dostatečnou ochranu před nebezpečím, o němž hovoří, a dále, za odmítnutí vojenské služby mu hrozí trest. Odkazuje současně na nedávný rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, který se zabýval výkladem čl. 9 odst. 2 písm. e) Směrnice EU č. 2004/83, v němž se uvádí, že „za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest z odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto doložek o vyloučení mimo jiné patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v čl. 1 a 2 Charty OSN“. Zde se žalobce odvolává na zprávu HRW – World Report 2016 – Ukraine, z níž plyne použití kazetové munice a protipěchotních min, s tím, že obě strany se dopouštějí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení se zadrženými osobami. Obdobně pak situaci v oblastech bojů popisuje organizace Amnesty International a zpráva Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalovaný si v tomto směru nezjistil bližší okolnosti, pro které žalobce odmítá svoji účast v bojích na Ukrajině a porušil tak výše cit. ustanovení správního řádu i ust. § 12 zákona o azylu. Protiruské nálady je na Ukrajině cítit a jeho ruská národnost by mohla znamenat diskriminační jednání a stigmatizaci. Zde poukazuje na faktické bariéry možnosti vnitřního přesídlení, pro osoby z východní Ukrajiny je těžké získat reálné přístřeší či zdroj obživy z titulu právě jejich ruského původu. Proto, že by přibyl z ČR, mohlo by na něho být takto rovněž pohlíženo. Státní orgány v tomto směru nic proti naznačené diskriminaci nepodnikají. Žalobce žije v ČR dlouhodobě, má zde dvě dcery, a to P. P., nar. ..., a V. P., nar. ..., obě se narodily v B. a jsou občanky České republiky. Pokud by však žalovaný nedospěl k tomu, že ve věci žalobce jsou splněny podmínky azylu, jistě splňuje podmínky doplňkové ochrany. Probíhající konflikt na Ukrajině nemá za cíl chránit Ukrajinu, ale je konfliktem mezi režimy Ukrajiny a Ruska, zjištění žalovaného jsou v tomto směru nedostatečná, na Ukrajině rovněž panuje vysoká korupce a na tamní orgány je obtížné se obracet a dožadovat se jejich ochrany. V neposlední řadě pak žalobce poukazuje na své postavení uprchlíka „sur place“, a to k námitkám žalovaného o pozdním podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Okolnosti, pro které tuto podal v současné době, vznikly prakticky až v době jeho zdejšího pobytu, v r. 2013 byl odsouzen, nastoupil do vězení, na Ukrajině vznikla první vlna mobilizace v březnu 2014 a žalobce byl propuštěn na svobodu v říjnu 2016. Z uvedených okolností tak plyne, že toto postavení lze na něho bez dalšího vztáhnout. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ve věci dne 20. 4. 2017. K námitkám žalobce sděluje správní orgán, že si není vědom porušení

cit. ustanovení správního řádu, ani zákona o azylu, žalobce nebyl zkrácen na svých právech, měl možnost seznámit se s podklady i shromážděnými informacemi, byl opakovaně poučen v průběhu řízení o právech účastníka řízení a nepodal žádný návrh či výhradu vůči postupu žalovaného. S odkazem na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 134/2014 ze dne 11. 12. 2015, či čj. 9 Azs 1/2013 ze dne 20. 6. 2013 připomíná správní orgán, že žadatel je tím, kdo v řízení nese břemeno tvrzení a je též primárním zdrojem informací, podstatných pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak shrnul všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, posoudil je dle příslušných zákonem stanovených kritérií a s ohledem na shromážděné podkladové informace, důvod k udělení mezinárodní ochrany žalobci neshledal a trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, na které odkazuje. K námitce o porušení § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení netvrdil a ani nezmínil, že má důvodný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti (ruské národnosti), příslušnosti k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů, či že by mu toto hrozilo v případě návratu. Svoji vlast žalobce opustil asi před 20 lety a nesdělil, že by tam dříve měl jakékoliv výše cit. problémy se státními orgány či soukromými osobami, k opuštění vlasti neměl žádný konkrétní důvod, poslední trvalý pobyt měl ve městě Kolomya, kde žil společně se svými rodiči v místech, které jsou v současnosti pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády, proklamující vládu demokracie a práva, v oblasti, nedotčené ozbrojeným konfliktem. V žádosti žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti a křesťanského vyznání, hovoří ukrajinsky, rusky a česky a dále, že dřívější ruskou národnost změnil na ukrajinskou, k níž se přihlásil. Konstrukce žaloby tak žalovaný považuje za nepodložené, hypotetické a účelové. Z uvedeného důvodu pak považuje správní orgán za nedůvodné i obavy z vážné újmy, které žaloba předestírá a k vojenské povinnosti – branné povinnosti doplňuje, že tato se týká všech obyvatel bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení, jedná se o státo-občanskou povinnost legitimního charakteru, zakotvenou i v Úmluvě o právním postavení uprchlíků z r. 1951 (Ženevská konvence). Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015 hovoří o tom, že vojáci základní služby nejsou na Ukrajině povoláváni do zóny ATO (bojových operací), zde mohou sloužit pouze dobrovolně. Je známo, že ve většině případů k službě povolávání vojáci na Ukrajině nenastoupí, protože se převzetí povolávacího rozkazu vyhýbají, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská Generální prokuratura Ukrajiny se tímto nezabývá. Žalobce pobývá dlouhodobě mimo svoji vlast, řadí se tak k občanům dlouhodobě žijícím v zahraničí, kteří povolávání do armády nejsou, protože jim rozkaz nelze předat. Správní orgán je přesvědčen, že ve svém rozhodnutí jasně, srozumitelně, dostatečným způsobem i rozsahem reagoval na žalobcem sdělené důvody jeho žádosti o MO, žalobce uváděl obavy z účasti v ozbrojeném konfliktu, nenaznačil jedinou souvislost obav z války a účasti v bojích s konkrétním výskytem porušení pravidel mezinárodního válečného nebo humanitárního práva. Žalovaný přitom poukazuje na výše uvedené skutečnosti s tím, že s ohledem na Výnos prezidenta ze dne 26. 9. 2016 jsou obavy žalobce z výkonu vojenské služby liché. Žalovaný pak v uvedené souvislosti připomíná i rozhodnutí ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015-24, v němž Nejvyšší správní soud zmínil rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 2. 2015 ve věci A. L. Shepherd, C-472/13. Zde je rozbor otázky, na jaké osoby se vztahuje čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2004/83/ES (nyní čl. 9 odst. 2 písm. e) nové kvalifikační směrnice), a uvádí, že tomu tak je v případech, kdy je jimi vyjadřován strach z pronásledování z důvodu odmítnutí výkonu vojenské služby, neboť v daném konfliktu má docházet k páchání válečných zločinů. V únoru 2015 bylo mezi stranami

konfliktu na východě Ukrajiny uzavřeno příměří, a přestože i poté docházelo ke střetům, přestřelkám, je v době současné mezi stranami vyjadřován zájem na zachování úplného příměří. Ve smyslu námitek žalobce ohledně uvedeného článku cit. směrnice pak považuje vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný tyto za nedůvodné. Žalobce pak ani obdobné skutečnosti v řízení netvrdil. K námitkám o možném přihlédnutí k žadatelovu rodinnému životu pak žalovaný hodnotí tyto jako nedůvodné. Žalobce je od r. 2006 či 2007 rozvedený, s dcerami se ani nyní pravidelně nenavštěvuje a neplnil soudem stanovenou vyživovací povinnost, za což byl opakovaně trestně stíhán. Nic nebrání tomu, aby své právo realizoval ve své vlasti a pokud jej hodlá realizovat na zdejším území, nezbavuje ho to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR. O možnosti využití standardních institutů českého právního řádu v podobných případech hovoří např. rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011. K námitce o naplnění podmínek uprchlíka na místě pak žalovaný podotýká, že tyto splněny v případě žalobce nejsou, neboť neprokázal obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a není ani osobou přesídlenou, neboť poslední místo jeho pobytu je v západní části Ukrajiny, kde v současnosti pobývají i jeho rodiče. Správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 20. 10. 2016 správnímu orgánu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, doklad totožnosti nemá, na Ukrajinu chtěl vycestovat v r. 2013, ale byl uvězněn. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je rozvedený, má dvě dcery (2001, 2005), které jsou státními občany ČR. Naposledy na Ukrajině pobýval v Ivano-frankovské oblasti, ve městě Kolomya. Od r. 1996 žije přerušovaně v ČR, od r. 2003 soustavně. Jako důvod své žádosti uvedl, že nechce jít do války na východě Ukrajiny. V rámci pohovoru, který byl s žalobcem proveden dne 20. 10. 2016 uvedl, že k opuštění Ukrajiny neměl před lety žádný konkrétní důvod, chtěl se podívat do zahraničí a vydělat si nějaké peníze. Přicestoval autobusem v r. 1997, měl zde známého. Vyřídil si dlouhodobé oprávnění k pobytu, toto si prodlužoval, v r. 2003 získal povolení k trvalému pobytu. V r. 2010 o něj ale přišel, byl soudně trestaný, řídil bez řidičského oprávnění a mařil úřední rozhodnutí. Ve výkonu trestu byl v letech 2009 – 2010, v r. 2013 šel znovu do vazby a byl propuštěn 17. 10. 2016. Měl řešit svoji pobytovou situaci s cizineckou policií, neuvědomil si ale závažnost této situace a nešel tam. Co se týče dětí, snažil se své povinnosti plnit, měl živnostenské oprávnění, hodně pracoval a byl málo doma, posléze se rozvedli, děti byly svěřeny do péče matky. V době výkonu trestu je vůbec neviděl, předtím je viděl každý den, bydlel nedaleko. Kdysi v ČR pobýval i jeho otec, měl pracovní vízum, ale již nepracuje z důvodu věku. Výživné na děti platil, jak mohl. Se starší dcerou se vídal denně, dali ji do umělecké školy. Chodila za ním s kamarádkami a bral je do pizzerie. Mladší dceru vídal nepravidelně. Nechce se účastnit konfliktu na východě, je voják v záloze, policie zjišťovala, kde je, asi před rokem mu přišel povolávací rozkaz, tento nepřevzal, otci řekli k dotazu, že až se vrátí, má se hlásit. Nevidí důvod, proč by měl bojovat, matka mu řekla, že ti, co

nenastoupí, dostanou trest odnětí svobody. Se státními orgány nikdy problémy neměl, rodiče žijí v Ivano-frankovské oblasti. Myslí, že žena by děti s ním na Ukrajinu nepustila, ona tam jet nemůže, má další malé dítě se současným přítelem. Žalobce byl poučen, že může po dobu správního řízení dokládat jakékoliv podklady.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud v Hradci Králové po přezkoumání věci konstatoval, že žalobu hodnotí jako nedůvodnou. Z výše uvedených skutečností je patrné, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že před opuštěním vlasti před mnoha lety neměl žádný azylově relevantní důvod, v případě návratu do země původu by se obával povolání do armády, je voják v záloze, bojovat by nechtěl, nevidí k tomu žádný důvod. Mohl by být ohrožen na životě či zdraví. K takto učiněnému sdělení pak žalovaný zaopatřil aktuální podklady, které uvedl na str. 3 a 7 rozhodnutí ve věci, vydaného dne 28. 2. 2017. Posléze žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu u žalobce naplněny nejsou, neboť, krátce řečeno, sám uváděl, že před opuštěním vlasti neměl žádné problémy. K žalobou namítanému splnění podmínek ust. § 12 písm. b) pak soud pouze připomíná, že z vlastního vyjádření žalobce z průběhu správního řízení je nepochybné, že je ukrajinské národnosti, žaloba je tak v tomto směru naprosto účelová a soud tak hodnotí žalobní námitku jako zcela nepřiměřenou a nadsazenou. Žalobce žádné podobné skutečnosti v průběhu řízení před správním orgánem nesdělil a soud je tedy přesvědčen, že informace, které žalovaný zaopatřil a velmi podrobně v napadeném rozhodnutí hodnotil na základě provedeného pohovoru, byly více než dostatečné a vyčerpávající, jsou řádně aktuální, i z různých zdrojů. Žalovaný tak postupoval ve věci žalobce objektivním způsobem, v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

K dalším obavám žalobce, namítaným žalobou, soud odkazuje na vyjádření žalovaného k aktuální situaci na východě Ukrajiny, kde sice i nadále dochází k přestřelkám, nicméně zcela jasně lze dovodit, že žalobce by tímto stavem nemohl být azylově relevantně ohrožen, neboť s ohledem na cit. Výnos prezidenta ze dne 26. 9. 2016, jsou do armády povoláváni výhradně dobrovolníci či příslušníci profesionální armády. I tak však žalovaný tento problém zpracoval a odůvodnil na str. 5 – 6 a 8 – 10 zcela vyčerpávajícím způsobem, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mezinárodní pakty a úmluvy i aktuální různorodé informace a podklady, na toto odůvodnění soud plně odkazuje, neboť se s ním ztotožňuje. Žalovaný k žalobcem sděleným skutečnostem uzavřel a řádně odůvodnil, proč není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby azylově relevantním pronásledováním, i to, že jím není ani obava z případného trestního stíhání pro její nenastoupení. Jak výše soud uvedl, žalobou namítané obavy z diskriminace a z ní vyvozované ponižující zacházení z důvodu národnosti je u žalobce zcela mimo realitu. Pokud pak žalobce namítal, že žalovaný nezhodnotil dostatečně jeho podmínky pro realizaci rodinného života, neboť na zdejším území pobývají jeho dvě dcery, je krajský soud přesvědčen, že i s touto otázkou se správní orgán vypořádal dostatečným způsobem, a to na str. 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce je rozvedený, s dcerami se, pokud dodrží legálnost pobytu, může stýkat na zdejším území, jeho rodiče žijí mimo oblasti východního konfliktu a žalobce tak pro případ návratu do země původu není ničím závažným ohrožen, azylově relevantně zcela jistě ne. Žalovaný ve svém rozhodnutí konečně řeší i otázku nedoručení povolávacího rozkazu, podrobně rozebral pobytovou situaci žalobce, i v návaznosti na jeho rodinný život. Rozhodnutí žalovaného soud po přezkoumání věci neměl co vytknout, neboť správní orgán rozhodoval ve věci žalobce v souladu s právním řádem ČR, nedopustil se ani žádné vady řízení. Krajský soud, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu z výše uvedených důvodů zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. září 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.